// சக்ரவர்த்தினி. //

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 February No. 7.
தொகுதி-11 பிப்ரவரிமீ 1916. பகுதி-7

REGISTRAR
MADRAS

கெடுவது செய்யின் விடுவது கருமம்.

விடுதற்குரியாரிவர் கொள்ளற்குரியாரிவரென்று பல்லாற்றானு மாராய்ந்து விடுதற்குரியாரை விட்டுக் கொள்ளற்குரியாரைக் கொண்டு, எஞ்ஞான்றும் தவறான வழியிற்செல்லா திருப்பவர் தாமிருக்குமளவும் துன்பமென்பது பெரும்பான்மையு மின்றி வாழ்தற்குரியவராவரென்று நன்குணர்ந் தொழுகுதல் ஒவ்வொருவர்க்கு மின்றியாத கடமையாம். இவ்வாறொழுகுகின்றவர் எவ்வாறிருப்பார்? தமக்கும் பிறர்க்கும் பயனுடையவராக விருப்பர். நாம் நமக்கும் பிறர்க்கும் பயனுடையவராக விருக்க விரும்புவோமாயின், விடுதற்குரியாரை மறவாதுவிட்டு, கொள்ளற்குரியாரை மறவாது கொண்டொழுகுதல்வேண்டும். "ஆருமற்றதே தாரம்; ஊருக்கொருவனே தோழன்" என்னும் பழமொழியைச் சிறிதூகித்து நோக்குமிடத்து, விடுதற்குரியார் பலராகவிருப்பர்; கொள்ளுதற்குரியார் மிகச்சிலராக விருப்பரென்பது நன்கு விளங்காதுபோவதின்றாம். ஒருவன் செல்வத்தோடிருக்கும்போது அவனைவிடாது சூழ்ந்து, அவனுக்கிணக்கமாகப் பேசி அவனிடத்திருந்து பொருள்பறித்து வருபவரென்னுவர்? விடுதற்குரியாரே யாவர்? அத்தன்மையராயிருப்பவரை எவ்வாற்றானும் விடுவதே எவர்க்குந் தகுதியுடையதாம். செல்வக்காலத்திலேயன்றி வறுமைக்காலத்திலு முடனிருந்து நல்லனவற்றைச் செய்பவரே கொள்ளுதற்குரியாராவரென்று நன்குணர்ந்து, அவரோடு நட்புச்செய்து வர நாம் மிகுதியுமுயலுதல்வேண்டும். "நல்லார் செயுங்கேண்மை

நாடோறு நன்றாகும், அல்லார் செயுங்கேண்மை யாகாதே" என்று நன்னெறி கூறுவதை நன்கூகித்து நோக்குமிடத்து நாள்தோறும் நன்மையினைச் செய்துவருபவர் கொள்ளற்குரியவ ராவர்; நாள்தோறும் தீமையினைச் செய்துவருபவர் விடுதற்குரிய வரென்பது விளங்காமற்போகாது; வேம்பு கரும்பாமோ? கரும்பு வேம்பாமோ? ஆகாவன்றோ? அங்ஙனமே வாஸ்தவமாக நல்லன வற்றைச் செய்வார் தீயனவற்றைச் செய்வதேயில்லையாம்; தீயன வற்றைச் செய்வார் நல்லனவற்றைச் செய்வதேயில்லையாம். முன் நல்லனவற்றைச்செய்து பின் தீயனவற்றைச்செய்பவர் வாஸ்தவத் தில் நல்லனவற்றைச்செய்தவரல்லர்; ஒருகாரணம் பற்றி நல்லன வற்றைச்செய்தார், அக்காரணமொழிபவே தீயனவற்றைச்செய்து வருகின்றனரென் றுணர்தல்வேண்டும். இவ்வாறெல்லாமுணர்ந்து தகாதவரை நேசராகக்கொண்டிருப்பதையொழித்து, தக்கவரை நேசராகக்கொண்டொழுகுபவர் இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்பய னையும் மோட்சத்தையு முறையே பெறுதற்குரியவராவரென்பது நிச்சயமாம்.

"இம்மை யடக்கத்தைச் செய்து புகழாக்கி, உம்மை யுயர் கதிக் குய்த்தலால்—மெய்ம்மையே, பட்டாங் கறமுரைக்கும் பண்புடை யாளரே, நட்டா ரெனப்படுவார்" என் றறநெறிச்சா ரம் கூறுவதை யாராய்ந்து நோக்குவோமாயின், நமக்கு உள்ள வாறு அறநெறியி லொழுகுவதை யுபதேசித்து, அடக்கத்தை யுண்டாக்கி, இறந்தபின் புண்ணியலோகத்திற் குப்போம்வழியைக் காட்டுபவரே நட்பினராவார்; அவரே கொள்ளுதற் குரியராவ ரென்பது விளங்குதலின், நாம் அவரை நட்பினராகக்கொண்டு மற்றவரை நட்பினராகக் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும்; மற்றவர் நட்பு எந்நாளும் தீமையை யுண்டாக்குவதா மென்பது சிறிது சிந்தித்து நோக்கினால் விளங்காநிராது. தமக்குக்கேடுபுரிபவரை நட்பினராகக் கொண்டிருப்பவர் ஒரு மரப்பிளப்பின்மீ துட்கார் ந்து அதில் கடாவியுள்ள ஆப்பைப் பிடுங்கிய குரங்கு அப்பிளப்பி லகப்பட்டமைபோல வருந்துதற் குரியவராவர்; அவர் நட்பினை யெவ்வாற்றாலேனும் விடுதல் வேண்டுமென்று நமக்கு வற்புறுத்து தற் பொருட்டே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப்பிராட்டியார் கொன்றைவேந்தனில் 'கெடுவது செய்யின் விடுவது கருமம்— (நீ நட்பினனென்று கருதினவன் உனக்குக்) கேடுதருவதைச்

செய்வானாயின், (அவனோடு செய்த நட்பினை அவனுக்குச் சொல்லாமலும் அவனுக்குத் தெரியாமலும் பையப்பைய) விடுவதே (நல்ல) காரியமாம்'' என்றருளிச் செய்தனர். இவ்வாக்கியத்தை உபதேச வாக்கியமாகக் கொண்டு, நமக்குக் கேடுதருவதைச் செய்வாரோடுள்ள நட்பினைப் பையப்பைய விட்டுவருவோமாயின், நாம் காலக்கிரமத்தில் நன்மையென்று சொல்லப்படுவனவனைத்தையும் கடவுளருளால் தவறாது பெறுதற்குரியவராவோம்.

காலம் வருமளவுங் காத்திருத்தல் வேண்டும்; அது வந்த போது நாம் செய்யக் கருதிய தீமையைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி நம்முடன் நட்புச் செய்திருப்பவரை நாம் விட்டுவிலகுவது கூடாதாம்; ஆயினும், நாம் நட்புச்செய்தற்குரியாரை யாராய்ந்தே அவரோடு நட்புச் செய்தல்வேண்டும். கஸ்தூரியை யெவ்வாறு மறைத்து வைப்பினும், அதன் மணம் வெளிபாய் விடுமன்றோ? அங்ஙனமே பின்னர்த் தீமையைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி நம்முடன் நட்புச்செய்துவருபவரது செயல்களை நாம் நன்கூகித்து நோக்குவோமாயின், அவரது எண்ணம் வெளிபாவதாம்; அதனால் அத்தன்மையவரைப் பையப்பைய விட்டுநீங்கி, அவரது முகத்தையும் பாராதிருப்பதே நமக்கழகாவதாம்.

குற்றமில்லாதா ருலகத்தின்மையின், நமக்குக் கேடுதருவதைச் செய்யாதவர் ஒருவரு மிலராவரே; இங்ஙனமாயின், நட்புச் செய்தற்குரியாரே யிலராவரன்றே என்று வினவுதல் கூடும். குற்றமில்லாதா ருலகத்திலரென்ப துண்மையேயாம்; ஆயினும், இங்கு விடுதற்குரியரென்று கூறுவது பொறுத்தற்கரிய குற்றமுடையாரென்றுணர்தல் வேண்டும்; பொறுத்தற்கெளிய குற்றமுடையாரே நாம் கொள்ளுதற்குரியவராவர்; அவர் நட்பு நமக்கு நன்மையைச் செய்வதன்றித் தீமையை யொருபோதுஞ் செய்வதில்லையாம்.

பருகுவார் போன்றவராய்; தமக்குறும் பொருள்களைநோக்குபவராய், கள்வர்போன்றும் கணிகையர்போன்றும் வஞ்சனை பலசெய்து பொருள்களைக் கவர்பவராய், துன்பம் வாராதமுன்னெல்லாம் துணையாவார்போன்றிருந்து அதுவந்தபோது விட்டு நீங்குபவராய், விடரும், தூர்த்தரும், வேழம்பரும் போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம்கருதியபயனைக் கொண்டொழிபவராய், தாம் செய்துமுடித்தற்குரிய காரியத்தை யாம்செய்து

முடிப்பதன்றென்று நடிப்பவராய், சொல்வேறு செயல்வேறுடையவராய், வீட்டிலிருக்கும்போது நட்பாகப்பேசி, சபையில் வந்திருக்கும்போது பழித்துப்பேசுபவராயுள்ள யாவரும் கேடுதருவதைச் செய்தற்குரியராவர்; அவரோடு கொண்ட நட்பினைப் பையப் பைய விடுதல்வேண்டுமென்றுணர்ந்து, உணர்ந்தவாறொழுகுகின்றவர் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயனுடையவராக விருப்பர்; அவரே நட்பாகக் கொள்ளுதற்குரியாராவரென்று நாம் நன்குணர்தல்வேண்டும்.

விடுதற்குரியார் அறிவொழுக்கங்களாற் றகுதியில்லாதவர்; கொள்ளற்குரியார் அறிவொழுக்கங்களாற் றகுதியுடையாரென்று நன்குணர்ந்து, விடுதற்குரியாரைவிட்டு, கொள்ளற்குரியாரைக்கொண்டு, அவர் கூறியவாறொழுகிவர இனியேனும் நாம்பெரிது முயலுதல்வேண்டும்; முயன்றுவருவோமாயின், துரியோதனன் முதலாயினோர் போன்று கேடுறாது சுகமாக வாழ்தற்குரியவராவோம்.

துரியோதனன் சகுனி தனக்குக் கேடுதருங் காரியத்தைச் செய்து வருகின்றானென் றுணராதும், உணர்ந்தாருரைத்ததைக் கவனியாது மிருந்தமையாலன்றோ நிர்மூல மானான்? துரியதனன் போல நிர்மூலமானவரைக்கணக்கிடல்முடியுமோ?முடியாதன்றோ? நாம் சகுனிபோன்றிருப்பாரது நட்பினை நூலுணர்வாலும்-நுண்ணுணர்வாலும் நன்குணர்ந்து பையப்பையவிட்டுவருவோமாயின், பழுதின்றி வாழ்வதும் பரமேசுவரனது கருணைக் கிலக்காவதும் நிச்சயமாம்.

"ஒல்லுங் கரும முடற்று பவர்கேண்மை சொல்லாடார் சோர விடல் (தம்மால் முடியுங்கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்தாரோடு கொண்உநட்பினை அதுகண்டால் அவரறியச் சொல்லாதே சோரவிடுக)".

என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

ரொட்டிக்காரச் சிறுவன்.

1791-ம் ஆண்டில் ஒரு நாள் "மேத்ஜ்" பட்டணத்தில் பீரங்கிப் ப்யிற்சிக்கு அருகர்களான மாணவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் பொருட்டு, ஒரு பரீக்ஷை நடந்தது. மகா கீர்த்திவாய்ந்த "லாப்ளாஸ்" என்ற கணித சாஸ்திரி அவ்விடத்தில் அக்ர பரீக்ஷகராக

விளங்கினர். அப்பரீக்ஷைக்கென்று உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களிலே தயாரான அநேக பிள்ளைகள் வந்திருந்தார்கள். எல்லாரும் வாலிபர்கள், நல்ல உடை, இலக்ஷணமான முகம், மேன்மையான பார்வை, அமரிக்கையோடு, தாம் பரீக்ஷிக்கப்படும் வேளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று அவ்வறை முழுதும் ஒரு பெருஞ்சிரிப்பு கலீரெனவெழும்பிற்று. ஒரு சிறிய பட்டிக்காட்டுப் பையன் உள்ளே வந்து விட்டான். கருநிறமான முரட்டு உடை, வலதுகையில் அதிகசாதாரணமான ஒரு தொப்பி, இடதுகையில் ஒரு தடி, இலாடமடிக்கப்பட்டு, புழுதி படிந்த பாதரக்ஷைகள், மிகவும் மெலிந்தசரீரம், இக் கோலத்தைக் கண்டு ஸகலரும் நகைத்தனர்.

அப்பெருஞ் சிரிப்பினால் அவ்வெளிய சிறுவன் திகைத்து நின்று விட்டான்.

"நீ தவறுதலாக வழிதெரியாமல் இங்குவந்தனைபோ லிருக்கின்றது; உனக்கு என்னவேண்டும்? தம்பி" என்றார் பரீக்ஷகர். "நானும் பரீக்ஷைக்கு வந்திருக்கிறேன்; என்னையும் பரீக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றேன்" என்று சிறுவன் சிறிது அச்சத்தோடு மறுமொழி புகன்றான்.

ஸகலரும் உடனே முன்னைப்போல சிரித்தார்கள்.

"சரி!" என்றார் பரீக்ஷகர். பரீக்ஷைக்கு வேண்டிய பாடங்களையெல்லாம் அறிவையோ?

சிறுவன்: அவற்றை நான் படித்திருக்கின்றேன், ஐயா.

பரீக்ஷகர்: நல்லது! உட்காரு; உன்முறை வரும்; அப்போது நீ பரீக்ஷிக்கப் படுவாய்.

பரீக்ஷகரின் அன்பான வார்த்தைகளால் கொஞ்சம் தைரியமடைந்த அச்சிறுவன் ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்தான். ஆனால் அவனைச் சுற்றிலும் குசு, குசு வென்ற பேச்சுக்களும், கஷ்டத்தோடு அடக்கப்பட்ட சிரிப்புகளும் ஓயவில்லை. பரீக்ஷை நடந்து கொண்டுதா னிருக்கிறது.

சிறுவன் வேறொன்றையும் பாராமல் பரீக்ஷகரின் கேள்விகளையும், மற்ற மாணவர்களின் விடைகளையுமே கவனித்தான். "இவையெல்லாம் நான் அறிவேன்" என்று தனக்குள்ளே நிச்சயித்துக் கொண்டு, வர, வர தைரியமானான்.

அவனுடைய முறை வந்துவிட்டது. அதேசமயத்தில் வெளியிலிருந்து அநேக ஜனங்கள் வேடிக்கைப்பார்க்க வந்து கூடினார்கள். "லாப் ளாஸ்" சாஸ்திரி கேள்விகளை ஆரம்பித்தார். சிறுவன் சிறிதுந் தயங்காமல் மறுமொழிகளைப் பொழிந்தான். தெளிவும், உறுதியுமான விடைகள்; அறையில் சிரிப்பு அற்று எங்கும் நிச்சப்தமாகிவிட்டது. பரீக்ஷகர் ஆச்சரியமடைந்து, கேள்விகளை நிறுத்திவிட்டு, எதிரே நிற்கும் வாலிபனைக் கவனமாக உற்று நோக்கி உடனே, "உனக்குக் கணிதம் கற்பித்தவர் யாவர்?" என்றார்.

"ஐயா, அதனைத் தனியாய், நானாகவே படித்தேன்" என்றான் சிறுவன்.

பரீக்ஷகர் மறுபடியும் கேள்விகேட்கத் தொடங்கினார்; மிகவும் கடினமான பாகங்களில் பொறுக்கி எடுத்தகேள்விகள். அவற்றிற்கு உடனே உத்தமமான விடைகள். பரீக்ஷைக்கென்று குறிப்பிட்ட பாகங்களைக் கடந்து "லாப் ளாஸ்" உயர்தரக் கணிதசாஸ்திரத்திலேயுள்ள சில கேள்விகளைக் கேட்டார். அவற்றிற்கும் தப்பிதமில்லாத விடைகளே வந்தன. பரீக்ஷை இங்ஙனம் இரண்டு மணிநேரம் நடந்தது. அதனிடையில் சிறுவன் ஒருதரமாகிலும் தவறவேயில்லை; கடைசியில் பரீக்ஷகர் எழுந்து அவனருகிற் சென்று அவனை உருக்கத்தோடு கட்டிக்கொண்டார்.

உடனே அறையில் எல்லாரும் எழுந்துவிட்டார்கள். காலையில் அச்சிறுவன் உள்ளே நுழைந்தபோது, கேலிபண்ணி நகைத்தவர்களெல்லாம், இப்போது அவனைச் சந்தோஷமாக ஆரவாரத்தோடு சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு, மேத்ஜ் பட்டணத்தின் வீதிகளிலே ஊர்க்கோலம் வந்தார்கள். அந்தத் தினந்தான் தனது வாழ்நாட்களில், பாக்கியம் பெற்ற நாள் என்று அச்சிறுவன், பெரியவனானபின்னர், ஒரு சமயம் சொல்லியிருக்கிறான். (வரும்)

N. சுப்பிரமணிய ஐயர், புரொபெசர்.

தாராபாய்.

இந்தியாவின் வடபாகத்திற்கு ஹிந்துஸ்தான் என்று சொல்லப்படும். இந்த ஹிந்துஸ்தானம் விந்திய மலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலிருக்கும் பிரதேசமாகும். இந்த ஹிந்துஸ்தானத்

தில் இராஜபுதனம் என்றொரு நாடுளது. அந்நாட்டின்கண் தோடா என்னும் ஒரு சிற்றரசு சுமார் 400 வருடங்களுக்குமுன் சிறப்புற்றோங்கி யிருந்தது. சூரதான் என்னுங் குணசீலன் இவ்வூரை அரசாண்டு வந்த காலத்தில் முகலாயர்கள் ஹிந்துஸ்தான் முழுவதையும் கோம்சப்படுத்தி வந்தனர். இந்த முகலாயர்கள் இந்தியாவின் மேற்கு எல்லையாயிருக்கும் மலைகளின் கணவாய்களின் மூலமாகப் பாதக்கண்டத்தில் பிரவேசித்து சிந்துநதியைக் கடந்து ஹிந்துஸ்தானத்திலுள்ள குடிகளையும் அரசர்களையும் படாதபாடு படுத்தினர்; ஒவ்வொரு ஊராக எதிர்த்துத் தங்கள் கைவசப் படுத்திக்கொண்டு சூரதான் என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்த நாட்டையும் எதிர்த்தனர். சூரதான் என்பவன் சிற்றரசனானபடியினால் பெருஞ்சேனையுடன் எதிர்த்துநின்ற முசல்மான்களை வென்று தனது சிற்றூரைக்காத்து இரக்ஷிக்க அசக்தனாயிருந்தான்; இச்சிற்றரசன் சித்தூர் இராஜாவுக்கு கப்பங்கட்டிக்கொண்டிருந்தமையின் அன்னோன் துணையை வேண்டிநின்றனன்; சித்தூரும் மகம்மதியர்களால் எதிர்க்கப்பட்டிருந்தமையின் சித்தூர் இராஜனும் சூரதான் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இயலாமற் போயிற்று. ஆகவே சூரதான் இராஜன் தோல்வியடைந்து தனது ஊரைவிட்டுப் போக நேர்ந்தது.

மேவர் தேசத்து இராஜதானியாகிய சித்தூர் நகரத்தின் அண்மையிலிருந்த பிட்னபூர் (Bidnapore) என்னும் பட்டணத்திற்குத் தனது ஒரே அருமைப் புத்திரியாகிய தாராபாயியுடன் போய் அங்கு வசித்து வந்தான். இராஜபோகத்தை யிழந்து வேறு நாட்டில் சரண்புகுந்திருத்தல் எத்தன்மைய மனக்கிலேசத்தை விளைவிக்கு மென்பதுகூறாமலே விளங்கும். சூரதான் மன்னன் குணசீலனென முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தான் அரசு செலுத்திவந்த காலத்தில் அரசச்செருக்கினாலும், விடய போகங்களாலும் கீர்த்திப்புகழ்ச்சியாலும் மனமகிழ்ச்சி யடைந்தவனல்லன். உலகமாக்கவும் காக்கவுமல்ல கடவுள் தன்னை அரசனாகச் செய்தனர் என்று தன் மனதில் நன்கு ஓர்ந்தவனாகவின் குடியோம்பவிலே கண்ணோட்டமுடையோனாய் அரசச் செல்வம் பெற்றேமென்று உலோபஞ்செய்தலை அறியாதவனாயிருந்தனன். இராஜபோகத்தில் இச்சை சற்றுமில்லாதவனாகி அரசனுக்கு வாய்ந்த கடமைகளையே எஞ்ஞான்றும் புரிந்துவந்தான். சுகாபேக்ஷையின்றி கடமை புரியுமவாவே அவனுக்குக் குடிகொண்டிருந்தமையின்,

"அற்றேமென் றல்லற் படுபவோ பெற்றேமென்
றோம்புத றேற்று தவர்" என்று தெய்வப்புலமை திருவள்ளவ நாயனர் கூறியவண்ணம் தான் அரசுபுரிந்த காலத்தில் அகமகிழ்ச்சி கொள்ளாததுபோல் அவ்வரசு தன்னை நீங்கிய காலத்தும் அழுங்குதலிலனுய் விளங்கினன். ஆதலினல் பிட்னபூரில் தனது அரிய புதல்வியுடன் யாதொரு மனக்கிலேசமுமின்றி வாழ்ந்து வந்த போதிலும் அனது முன்னிருப்பை யடையவேண்டுமென்னு மெண்ணமானது அவன் மனத்தை யகலவில்லை.

"வெள்ளத் தனைய விடும்பை யறிவுடையா
னுள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்" என்றுன்றோர் கூறிய வண்ணம் இவ்வெண்ணமானது அரசிழந்ததனு லுண்டாய இடுக்கணை மேன்மேலடரவல்லதாயிருந்து தனதுபுதல்வியாகிய தாராபாயைக் கொண்டு தான் தனது அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று சூரதான ராஜனுக்குத் தோன்றியது. தனக்குக் குமாரனில்லாமையால் தாராபாயிக்கு ஓர் ஆண்பிள்ளைக்கு என்னென்ன கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமோ அவையாவற்றையும் தாராபாயிக்குக் கற்றுக்கொடுத்தான். சிறுவயது முதற்கொண்டே குதிரைச் சவாரிசெய்யவும், வில்லம்புகளைக்கையாளவும், ஒருபோர் வீரனுக்கு வேண்டிய வித்தை யாவற்றையும் சரிவரக் கற்றுக் கொடுத்தனன். பாண பட்டயம் முதலிய ஆயுதங்களைப் போர் முகத்தில் வெகு சாதுர்யமாய்ப் பிரயோகிக்கச் சமர்த்தளாயினள். இவளை யொத்த போர்வீரன் உளனே என்று சங்கிக்கூடிய அவ்வளவு திறமையுடையவளாய் விளங்கி வந்தனள். ரூபலாவணியத்திலோ இவளுக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இராஜபுதனத்தில் பொறுக்கி எடுத்தாலும் கிக்காததாயிருந்தது. ஒரு கற்புடைய ஸ்திரீக்கு எவ்வெக் குணம் அணிகலனு யிருக்கக்கூடுமோ அவையாவும் அம்மாதினிடத்தில் தங்கியிருந்தன. பெண்களுக்குச் சுபாவசித்தமாயுள்ள இளகிய மனதும், அன்பு, பேதமை, நாண முதலிய மாக்ஷிமைக் குணங்களை யுடையளாயினும் துணிகரத்தில் சிங்கப்பேடுபோலும், உற்சாகத்தில் புலிப்பேடுபோலும், போர்முகத்திலோ அதிகச் சிறப்புற்றோங்கிய இராஜ புத்திரனைப் போலும் யாவராலும் மதிக்கப்பட்டு வந்தனள். சூரதான் இராஜன் தானிழந்த நாட்டை மறுபடியும் கைப்பற்ற பன்முறை முயற்சி செய்தனன். அக்காலத்தி லெல்லாம் தாராபாயி அவன் பக்கலிலிருந்தே சௌரிய பராக்கிரமத்துடன் சண்டை செய்தனள்.

(வரும்).

P. Manckasamy Moodr, B. A., Rangon.

ஸுரேந்திரன்.

(முன்தொடர்ச்சி)

ஸுரேந்திரன்:—கிரிஜாவா காணோம்? என்ன ஸமாச்சாரம்? சீக்கிரம்சொல்.

நந்தா உடனே நடந்த ஸம்பவங்களைச் சொன்னாள். [ஸ்ரீதரர் வீட்டிலிருக்கும்போது அவள் மனதில் ஓர் எண்ணம் உதிக்க, அதன் ப்ரகாரமே செய்யப்புறப்பட்டாள் என்று சொன்னோமே! அந்த எண்ண மென்னவென்றால், உடனே சங்கரவனம் சென்று தன் நேசன் முகுந்தன் மூலம் ஸுரேந்திரனிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லுதற்காகத் தான்].

இந்த விஷயங்களை ஸுரேந்திரன் கேட்டதும் மஹேசனிடம் கோபமும், பொறுமையும், கிரிஜாவிடம் அன்பும் ஆதரவும் கொண்டான். முகுந்தனும், நந்தாவும் அன்பாகப் பேசத் தனிமையாகப்போய் விட்டனர்.

அதன்பின் ஸுரேந்த்ரன், தன் மனம் நிம்மதியடையும் பொருட்டு, நடக்கலானான். தன் எதிரே யாரோ மூன்றுபேர் ராணுவவீரர்கள்போன்ற உடையுடன், அவஸரமாக வந்துகொண்டிருந்தனர். ஸுரேந்த்ரன் சற்று உற்றுநோக்கினான். அவர்களுள் இருவர் இவனுக்கு அறிமுகமானவர்கள். ஒருவன் மஹேசன் என்பதையும், மற்றவன் ஸுகுமாரன் என்பதையும் அறிந்துகொண்டான். மூன்றும் மனிதன் யாரென்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்கள் கண்ணிற்படாமல் எங்காவது மறைந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது இப்பொழுது ஸுரேந்த்ரனது பெரியவேலை.

அந்தக் காட்டின் நடுவில் வயஸான கிழவி பொருத்தி ஒரு குடிசையில் வஸித்துவந்தாள். அவளை அந்த வனஸஞ்சாரிகள், மாயக்காரி யென்று நம்பிவந்தனர். மந்த்ரசக்தி பொருந்தியவள் என்று அவள் கருதப்பட்டதால் அவளைக்கண்டால் எல்லாருக்கும் பயம் ஜாஸ்தி. அந்தக்கிழவி ஸுரேந்த்ரனிடம் அன்புடையவளாயிருந்தாள். அந்தக்கிழவியின் குடிசைக்குள் ஸுரேந்த்ரன் நுழைந்து அவளை நோக்கி, "பாட்டி! இப்பொழுது நான் அபாயஸ்திதியிலிருக்கின்றேன். 80 வயஸ் கிழவி எப்படியிருப்பாளோ அப்படி என்னை வேஷம்போட்டுவிடு. ராத்திரி ஸமயமாதலால் என்னை

ஒருவரும் "நிகா" வைத்துக் காணமாட்டார்கள். நானும் என் குரலை மாற்றிக்கொள்கிறேன்: நீ அநிகா இருக்கும் மரத்தின் ஸந்தில் போய் மறைந்துகொண்டு, பயங்கரமான சப்தத்தை அடிக்கடி செய்துகொண்டிரு" என்று சொன்னான். அவளும் அப்படியே செய்து மரத்தண்டை போய்விட்டாள்.

சிறிது நேரத்திற்குள், அம்மூவரும் அக்குடிசையின்முன் வந்து "ஸுரேந்திரகிழவி" யைநோக்கி "இவ்வழியாக யாராவது இரண்டுபேர் வந்தார்களா? என்றுகேட்க, "இந்து ஒருவரும் வரவில்லையே" என்று பதில் சொல்லப்பட்டது.

ஸுகுமாரன்:—இப்பொது சற்றுமுன் யாரோ ஒருவன் இக்குடிசையுள் நுழைந்தானே. இருட்டாகிறது. சீக்ரம்சொல்.

ஸுரேந்திரக் கிழவி:—எனக்கென்ன தெரியும்? எனக்குக் கண்ணும் கிடையாது; காதும் இல்லை; நீங்கள் ஏதாவது சாப்பிட்டுப்போகிறீர்களா?

மாயாவிக்கிழவி மரச்சந்தி லிருந்து "ஹூம் ீம் ஹா" என்று கத்துகிறாள்.

மஹேசன்:—இது பிசாசுகள் வஸிக்கும் இடம் என்று சொல்வது நிஜம்தான் போலும். இருட்டாய் விட்டதே! நாம் என்ன செய்வது?

ஸுரேந்த்ரக்கிழவி:—வழிதவறி இங்கு வந்தீர்களாஎன்ன? என் பின்னால் வாருங்கள் உதயபுரிக்கு ஸுலபமான வழிகாட்டுகின்றேன்.

வேறுவழியொன்று மில்லாததால் அம்மூவரும் ஸுரேந்திரக் கிழவியின் பின் நடந்து வந்தனர். சுரேந்திரக்கிழவி கிழவிபோல கூனுயி நடந்ததுடன் கையில் ஒரு வில்லையும் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். சிறிதுதூரம் நடந்ததும் "சலசல" வென்ற சப்தம் கேட்டது. உடனே அங்கு ஒரு ஓநாய் இவர்கள்முன் தோன்றிற்று. முதலில் மஹேசனும், பின், ஸுகுமாரனும் ஓநாயைக் குறிவைத்து அம்புகளை எய்தனர். ஆனால் அவர்கள் அம்பு அந்த ம்ருகத்தின்மீது படவேயில்லை. இதனைக்கண்ட ஸுரேந்த்ரன் தட்டுத்தடுமாறித் தானும் குறிவைத்துச் சுடுவதாகச்சொல்லி ஓர் அம்பு எய்தான். அந்த ஓநாய் உடனே இறந்துவிட்டது. இதைப்பார்த்த மஹேசனுக்கு ஸந்தே

றம் தோன்றியது. உடனே ஸுரேந்த்ரக்கிழவியின்மீது பாய்ந்து உடம்பைத் தடவி சந்த்ரவெளிச்சத்தால் அவன் ஸுரேந்த்ரனென்று தெரிந்து, மற்றவர்களுக்கும் அதனைச் சொன்னான். உடனே அம்மூவருக்கும் சுரேந்திரனுக்கும் சண்டை நடந்தது; தனிமையாக ஸுரேந்திரன் தைர்யமாக அவர்களுடன் போராடினான். என்றாலும் மூன்றுபேருக்குமுன் ஒருவன் என்ன செய்யமுடியும்? ஆகவே ஸுரேந்த்ரன் அபஜயமடைவான்போலிருந்தது.

அந்த ஸமயத்தில் அங்கே முகுந்தன் ஓடிவந்தான். தன்யஜமானனது ஸ்திதியைக் கண்டதும் மிகவும் கோபத்துடன் சண்டையில் பிரவேசித்தான்; அவனுக்கு வந்த கோபத்தில், ஒரே அடியாய், மஹேசஸுகுமாரர்களுடன் வந்திருந்த படைவீரனை, அடித்தான். அந்த அடி அவனுக்குச் சிறிது காயத்தை உண்டாக்கியது. ஆனாலும் சண்டை மிக மும்முரமாய் இருந்தது.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கு இருவர் வந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் கிழவர் மற்றவன் வாலிபன். அக்கிழவர் இந்தச் சண்டையைக் கண்ணுற்றதும்" இஃதென்ன அந்யாயம்? இரண்டுபேருக்கு ஸமமாக மூன்றுபோர சண்டையிடுவது? யாராயிருந்தாலும் ஸரி. இவ்விருவர்பக்கத்தில் போய் நான் சண்டைசெய்து அவர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்வேன்" என்று சொல்லிச் சண்டையில் நுழைந்தார்.

சிறிதுநேரத்திற்குள் மஹேசன் பக்கத்தார் தோல்வியடைந்தனர். உயிர்தப்பினால் போதும் என்று அம்மூவரும் க்ஷணத்தில் ஓடிவிட்டனர்.

அவர்கள் ஓடிவிட்டபின் ஸுரேந்த்ரன் தனக்கு, ஆபத்தில் உதவிசெய்தவரை நோக்கி "நீர் யார்" என்று கேட்டான். அவர் பதில் சொன்ன குரலைக்கொண்டு ஸ்ரீதரர் என்றறிந்ததும், ஸுரேந்த்ரன் அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்தான்.

ஸ்ரீதரர்:—இப்பொழுது உன்னோடு போர்புரிந்தவர்கள் யார்?

ஸுரேந்த்ரன்:—மஹேசன், ஸுகுமாரன், ஒரு படைவீரன்.

ஸ்ரீதரர்:—ஸுகுமாரனா? அவன் எனக்கு மருமகனாகப் போகின்றானே! மஹேசன் எங்களைத் துரத்தியா வந்தான், பாவி! எனது நிலங்களை நான் எப்பொழுது மீட்பிப்பேன்.

உடனே ஸுரேந்த்ரன், முகுந்தனைக் கூப்பிட்டு, "இப்பொழுது நடந்தபோரால் இவர் மிகவும்களைத்திருக்கிறார். இவரை நம் பர்ணசாலைக் கழைத்துப்போய் ச்ரமபரிஹாரம் செய்யச்சொல் என்று சொல்லி அவ்விருவரையும் அனுப்பிவிட்டான். அவர்கள் போனபின் ஸுரேந்த்ரன் ஸ்ரீதரருடனிருந்த வாலிபனைநோக்கி," நீயார் அப்பா? கிழவர் சண்டையிடும்போது நீ வெறுமையிருந்தாயே? இதுவா உன் ஆண்மைத்தனம்?" என்று கேட்டான்.

வாலிபன்:—ஐயா! நான் அவரதுபுத்ரன்; என்னைப்பற்றி நீங்கள் தாழ்வாக நினைப்பது யுக்தமல்ல.

ஸுரேந்த்ரன்:—நீ பெசுவது யுக்தமா? அப்படியானால் நீ என்னுடன் குஸ்திபோடுகிறாயா? ஸ்ரீதரருடைய புத்ரியை நான் நேசிக்கின்றேன். அவளுடைய ஸஹோதரனாக நீ இருக்கப் பாத்ரனல்லன் என்பதே என் அபிப்ராயம்.

வாலிபன்:—அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதீர். வேண்டுமானால் நாளைக்கு உம்முடன் குஸ்திபோட வருகிறேன்.

ஸுரேந்த்ரன்:—அப்படியானால் கைப்போட்டுக்கொடு.

உடனே அந்த வாலிபன் ஸுரேந்த்ரன் உள்ளங்கையில் தட்டிக்கிள்ளினான். அப்பொழுது அவன் கைவிரலில் பளபளப்பான ஒரு மோதிரம் ஜ்வலித்தது. அதனைக்கண்டதும் ஸுரேந்த்ரன் மிகுந்த கோபமுடையவனாய் "இது கிரிஜாவினிடம் நான் கொடுத்த மோதிரம் அல்லவா? அது உன்னிடம் எப்படி வந்தது? கோழைமனஸுடையவனாயிருப்பதுடன் சூது கூடச்செய்கின்றாயா?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த வாலிபன் மெல்லிய குரலுடன், "உமக்குமுன்பாக கிரிஜாவைத்தவிர வேறு ஒருவரையும் நீர் காண்பதில்லை" என்றான். உடனே ஸுரேந்திரன், அவ்வுருவத்தை உற்றுநோக்கி, "ஆப், ஆம். கிரிஜா! நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்? இன்றுமாலை, நந்தா, உனக்கு நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னாள். இன்று பகலெல்லாம் என்னென்ன கஷடங்கள் அநுபவித்தாயோ?" என்று சொல்லி அவளை அன்பாக ஆதரித்துப் பல கேள்விகளைக் கேட்டான்; பின்னர் அவ்விருவரும் ப்ரணசாலைக்குப் போனார்கள். (வரும்)

எம். எஸ். ஸ்ரீநிவாச சர்மா,

வேலூர்.

சுகத்தெளிவுரை.

கடவுள் பிரசன்னம்.

(முன்தொடர்ச்சி).

மாந்தர்களே! மதிப்பு அவமதிப்பு, வெற்றி தோல்வி, சுயாபிமானம் பராபிமானம் என்பவைகளைப்பற்றியுள்ள எண்ணங்களையொழித்து இம்மொழிகளைக் கேட்டு அவற்றின் உண்மைப்பொருளைக் கிரஹித்துக் கொள்ளுங்கள்; அதனால் நீங்கள் வணங்குங் கடவுளை யறிதல் உங்களுக்கு ஸித்திக்கும். ஸத்திய ஞானத்தினால், உங்களுடைய இருதயங்களை அவரிடத்தே நிறுத்தி, ஆனந்தமேரூபமாகப்பெற்று நித்தியானந்தத்தில் வாழ்ந்திருங்கள். சத்திய ஞானமாகிய தீபம் எல்லா மாந்தரிடத்துமுள்ளது. அது, கடவுளது அருட்பாங்கினால்மறைந்துகிடப்பனவற்றையெல்லாம்வெளிப்படுத்தும். ஆனால், தோற்றத்தை வைத்தாவது மனிதருடைய அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டாவது எதையும் நிதானியாதேயுங்கள். எவனோ ஒருவன், ஒருகாக்கை யுங்களுடைய காதுகளைக்கொண்டோடிற்று என்பானாயின், உடனே அக்காக்கை பின்னே யோடாதீர்கள். முதலாவது காதுகளிருக்கின்றனவா என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள். மனிதர் 'சித்து' என்று சொல்வது எதனையென்று யோசியுங்கள். நீங்கள் அதனுடைய தொழில்களைப் பார்க்கின்றீர்கள். அஃது இருக்கின்றதினாலே நீங்கள் இருக்கின்றீர்களென்றும், உங்களுக்குப் பொருள்களைப் பகுத்துரைக்கக் கூடுமென்றும் அறிகின்றீர்கள். ஆனால் அது என்ன? உங்களுக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு அந்நியோந்நியமான வஸ்துவை யறிந்து கொள்ளாத பக்ஷத்தில், வேறு எந்தப் பொருளைத்தான் உள்ளபடி யறிதல் கூடும்? இந்த க்ஷணத்தில் நீங்கள் பகுத்தறிய வல்லவர்களா யிருக்கின்றீர்கள். ஆனால் ஸ்வப்பநமற்ற நித்திரையில் உங்களுக்கு அங்ஙனம் அறியக்கூடாமற் போகின்றது; அஃதாவது, உங்களுக்கு விஷயப்பிரஞ்ஞை யில்லை. அப்பொழுது எப்பதார்த்தம் இல்லாமற் போகின்றது? இப்பொழுதிருக்கின்றது போலவே சரீரம் இருக்கின்றது; பிராணவாயுவோ, கிரமமாய் ஓடுவதினால் இரத்த ஓட்டத்தை நிலைபெறச்செய்து சரீரத்தை மாணமடையாமற் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. எல்லாம்

முன்போலவே யிருக்கின்றது; ஒரு பொருள்தான் வேண்டியதாகக் காணப்படுகின்றது. அதுதான் ஜோதி அல்லது சித்து. இந்தச் சித்து ஸ்தூலமாய் வெளிப்பட்டிருக்கின்றதா ? அன்றேல் அவ்யக்தமாய் அடங்கி யிருக்கின்றதா ? இவற்றைத் தவிர ஸத்தினது பாகுபாடுகள் வேறின்று. அது வெளிப்படாமலடங்கியிருக்குமாயின், மனம், வாக்குக் கெட்டாததா யிருக்கின்றது. இதன் உண்மையைப் பகுத்தறிவில்லா அயர்ந்தநித்திரையில் நீங்கள் இருக்கும் ஸ்திதியில் வைத்து உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது "நான் இருக்கின்றேன்" என்னும் எண்ணம் மறைகின்றது. "கடவுள் இருக்கின்றார்", அல்லது "உலகம் இருக்கின்றது" என்னும் எண்ணம் அற்பமுமில்லை. பகுத்தறிவு அல்லது வெவ்வேறு பொருளுணர்ச்சி சித்தாயே இருப்பதனால், சித்தில்லாவிடத்திற் பகுத்தறி விருத்தல் கூடாது. இந்தப்பிரகாரமாக, அறிவானது அடங்கி வெளிப்படாதிருக்கின்றதன்று. அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாயின், அதனைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில் யாதொரு வருத்தமுமில்லை. பரந்ததாய் அளவில்லாததா யிருக்கும் இப்பிரபஞ்சம், நம்முடைய இந்திரியங்கள் சக்திகளுக்குப் பொருந்துமாறு, குறிப்பிட்டு அளவிடக்கூடிய தொகையினவாகிய திரவியம் அல்லது பூதங்களையுடையதா யிருக்கின்றது. இக்கருத்தை யுட்கொண்டே, பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், உஷ்ண சீதங்களைத் தருகின்ற இரண்டு நிலைகளிற் றோன்றும் ஜோதி, அதாவது சூரிய சந்திரர்கள் என்றிவைகளைத் தன்னுடைய பல அங்கங்களாகவுடைய ஒரு புருஷனே விராட்டு அல்லது பரமேசுவரன் இப்பிரபஞ்ச முழுமையுமாகின்றா னென்று இத்தேசத்திய அதிபரிசுத்த வேதங்கள் கற்பிக்கின்றன. இப்புருஷன், ஸ்திரீ புருஷர் என்னும் பாகுபாட்டில் வரும் உங்களெல்லாரையும் விழுங்கி, சராசரமென்னும் பேதத்தில் வரும்பொருள்களெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு நித்தியனாய், நிராதாரனாய், பூரணனாயிருக்கின்றான். உலகத்துள் நடைபெறுஞ் சமயவாதங்களெல்லாம் இப்புருஷனது தன்மையைப்பற்றியுண்டாகும் ஆசங்கைகளையே தமக்காதாரமாகக் கொண்டு கோஷிக்கின்றன. மனத்தைப் புறத்தே செல்லவொட்டாது தடுத்து நிறுத்தும்விவேகஸாமர்த்தியத்தினால், சிலர் அப்பொருளினது சக்தி குணங்களையும் வெளித்தோற்றங்களையும் அதனுடைய ஸத்து மாத்திரையினின்றும் பிரிக்கின்றனர். வெளித்

தோற்றமெல்லாம் மாயை யென்று தள்ளி, அன்னோர் ஏகனாய், நிர்க்குணனாய், செயலிறந்தவனாய், அதீதனாயுள்ள கடவுளை யாசரிக்கின்றனர். வேறுசிலர், புறத்தேயுள்ள வெல்லாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு அழியுந்தன்மையவென்றொதுக்கி, சக்தி குணங்களோடு ஸத்துத் தன்மையைக் கலந்து ஆஸ்திகவாதிகளுடைய கடவுளை யாசிரிக்கின்றனர். இன்னுஞ் சிலர், ஸத்து மாத்திரமாய் விளங்கா நின்ற பொருளை யிகழ்ந்து, புறத்தேயுள்ளதை மட்டும் பூரணமாகவே பாகித்தோ ஒப்புக்கொண்டு, அதற்குச் சித்துக்குணங்களை ஏற்றி, ஒரு கடவுள் வாதிகள், பலகடவுள் வாதிகள் என்னும் இருவகைப்படும் மத பேதங்களைச் சார்ந்து நிற்கின்றனர். ஆனால், அவரோ திரிகாலத்தும் ஒரே தன்மையராய், பூரண வஸ்துவாய், நிர்விகாரியா யிருக்கின்றார். மனிதர்களோ வாதம் பகை யென்னும் காற்றுக்களை விதைத்துத் துக்கந் துன்பமென்னுஞ் சண்டமாருதங்களைப் பலனாக அறுத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். சித்து வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாயின், அது விராட்டின் அங்கங்களென்று சொல்லப்படுவனவற்றுள் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும். அது மண்ணென்று சொல்வீரேல், உங்கள் தசையென்புகளை விட்டு வேறாயில்லை. நீராயின் உங்கள் இரத்தம் கோழை சரீர ரசங்கள் எல்லாம் அதுவே. அக்நியாயின், உங்கள் ஜீர்ணசக்தியும் அதுவே. காற்றேல், உங்கள் பிராணவாயு அது; ஆகாசமேல் தோற்றத்தில் வெறுமையாய்க் காணப்படும் உங்கள் சரீரத்திலுள்ள துவாரங்கள் அது. அது ஜோதி யென்று சொல்வீரேல், விவகாரத்தை இம்மட்டோடு நிறுத்திவிடலாம்; உலகத்து ஜோதியே உள்ளொளியாய்ப்பார்க்கப்படுகின்றது. பஞ்ச பூதங்களது கலப்பையே சித்தென்றெடுத்துக்கொண்டால், இதைச் சற்றுக் கவனியுங்கள்? உங்கள் சொந்த சரீரம் அந்தக் கலப்புத்தானே. பிரஞ்ஞையில்லாத ஸுஷுப்தியவஸ்தையில், இதோ சரீரமும் பிராணவாயுவுநின்றும் சித்துக் காணாமற்போகின்றதே. நல்லது, உங்களுடைய அறிவு எது? அஃதாவது, உங்களுக்குத் தெரிகிறபடி நீங்கள் யார்? உள்ளேயிருக்குஞ் சித்தையறியாமல், ஜீவ அறிவுகளெல்லாங் கூடிய ஜோதியை அசித்தெனக் கருதுகின்றீர்கள். ஜோதிக்குச் சிறந்த பிறப்பிடமாயிருக்கிற சூரிய சந்திரர்களைக் கீழ்ப்பட்ட அசித்துப் பதார்த்தங்களென அவமதிக்கின்றீர்கள். "நான் இருக்கின்றேன்"

என்னும் எண்ணமாக உங்களுக்குள்ளே விளங்கிக் கொண்டிருப்பதும், அது தோன்றாமல் உள்ளடக்கப்பட்டபொழுது ஸுஷுப்தியவஸ்தையில் அவ்வெண்ணம் மறையும்படி செய்வதுமாகிய சக்தி யாருடையது? புறத்தே ஜோதியாயிருந்து நாமரூபத்தாலாய பிரபஞ்சத்தை வெளிப்படுத்தும் அப்பொருளே உங்களுக்குள் "நான் இருக்கின்றேன்" என்னும் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற தென்பதை அறிகின்றீர்களில்லை. புறத்தொளி மறைந்த காலத்து, உங்களுக்கு ஒன்றையும் காண்டல் கூடாது; எனினும் "நான் இருக்கின்றேன்" என்னும் எண்ணம் தங்கியிருக்கின்றது. ஆனால், உங்களுடைய சரீரத்தினுள் ஒளியை யெடுத்தானபின், இந்த எண்ணமும் மறைந்து உங்களை இருள்வடிவமாகிய பிரஞ்ஞையின்மை வந்து மூடுகின்றது. மாண்டுபோன சரீரத்தைக் கெட்டுப் போகாதபடி திராட்சரச சத்துநின்று காத்தல்போல, உங்கள் சரீரம் பாழ்போகாவண்ணம் பிராணவாயு மட்டுமே நின்று காக்கின்றது. உழைப்பு ஓய்வு என்னும் நியமத்தைப் பிராணவாயு கூடப் பின்பற்றினதா யிருக்கின்றது. அது இடது நாசியிலும் வலது நாசியிலும் மாறி மாறிப்போடும் முறை மாறி வரும் காவற்காரர் முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டையைக் காத்தல் போல, பிராணவாயு இந்த விதமாகப் பாடுபட்டுச் சரீரத்தைக் காக்கின்றது. பிராணவாயு பிரியுங் காலத்துச் சரீரமு மாய்கின்றது. இதுதான் உறக்கத்துக்கும் மரணத்துக்குமுள்ள வேற்றுமை. நீங்கள் உள்ளே சித்தைக்கண்டு ஒளியைக் காணாமையும், புறத்தே ஒளியைக்கண்டு சித்தைக்காணாமையும் ஞானக்குருடாகின்றது. இந்த ஞானக்குருடுதான் உங்கள் துன்பத்துக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும் ஊற்றாயுமிருக்கின்றது. ஒளிதான் சித்து; சித்துத்தானொளி. ஒரே புருஷன்தான் ஒளியாயுஞ் சித்தாயுமிருக்கின்றான்; அவன் பூரண வஸ்துவாய் உள்ளும் புறம்பும் ஒக்க இருக்கின்றான். யார் இந்தப் பிரகாரமாகப் பார்க்கின்றார்களோ அவர்களே உண்மையாய்ப் பார்க்கின்றவர்கள். இந்த உண்மைக் காட்சிதான் ஞானம்; ஞானந்தான் சாந்தி. யாருக்கு உண்மைக் காட்சியில்லையோ அவனுக்கு ஞானமில்லை; ஞானமில்லாது சாந்தி வராது. கடவுளிடத்தே சரணடையுங்கள்; அகத்தேயிருப்பதையும் புறத்தேயிருப்பதையும் மயங்காமல் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து அவையிரண்டும் அபேதமென்பதை யுணருங்கள். எது

உங்களகத்திலில்லையோ அது ஓரிடத்திலுமில்லை; எதாவது எவ்விடத்தாவது இருக்குமாயின், அது உங்களகத்துமுண்டு. புறத்தேயுள்ள பஞ்ச பூதங்களுமே உங்கள் ஸ்தூலசரீரமும் பிராணனுமாதல் கண்டீர் "நீங்கள்" என்று சொல்லிக்கொள்கின்ற உங்கள் மனம், உணர்வுகள், அறிவு என்பனவைகளைக் காணீர்; சந்திரனென்னுஞ் சீதளஜோதியே, "என்னுடைமை" "உன்னுடைமை" என் றுங்களோடு பொருள்களைச் சம்பந்தப்படுத்திக் காட்டும் மனமாகின்றது. சூரியனென்னும் உஷ்ண ஜோதியே சித்தாயிருக்கின்றது. புறத்தே, ஜோதியாய்க் கடவுள் உலகத்தை யாள்கின்றார். உள்ளும், அக்கடவுளே நீங்களாயிருந்து சரிதப்புகளைப் பகுத்தறிவதும், கண்ணாற் காண்பதும், காதாற் கேட்பதும், மூக்கால் முகர்வதும், நாவாற் சுவைப்பதுஞ் செய்கின்றனர். உங்களிடத்து ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி யென்னும் மூன்றவஸ்தைகளும் நித்தமும் மாறிமாறி வருகின்றன. விழித்திருக்கும்போது நீங்கள் சூரியரூபிகளா யிருக்கின்றீர்கள். கனவு காணும்போது சந்திரரூபிகளா யிருக்கின்றீர்கள். உறக்கத்தில் பிரஞ்ஞையற்றிருக்கும்போது இருள் ரூபிகளாயிருக்கின்றீர்கள். இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம் நீங்கள் ஒருவரேயாய் மாறுபாடடையாத புருஷரா யிருத்தல்போல, 'நீங்கள்' என்று சொல்லப்படும் ஜோதியையும் தன்னுளடக்கிய அந்த ஏகஜோதியானது சூரிய சந்திர அந்தகாரங்களா யிருந்தாலும், தோற்றியுந் தோற்றாது மிருந்தாலும், ஸூக்ஷ்மமாயும் அதீதமாயு மிருந்தாலும் ஒரு படித்தாயே யிருக்கின்றது. உங்களையெல்லா முள்ளிட்ட அந்த ஏக புருஷன், பூரணனாய் ஸர்வவியாபகனாய், நித்தியனாய், நிராதாரனாய், அகண்டிதனாய், அநந்தனாயிருக்கின்றான். குணங்கள் உண்மையின்மைகளால், ஸகுண நிர்க்குண நிலைகளுள் ஏற்றத்தாழ்வுளதெனக் கூடுதல்வேண்டா. வஸ்து எதுவாயிருக்கின்றதோ அதுவாயே யிருக்கின்றது. அதற்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு; அவை ஸகுணநிர்க்குணங்களும் மற்றிவைபோன்ற துவந்துவங்களுமாம். காட்சிக்குப் புலனாகாத நிர்க்குண நிலையில், அது காரணமா யிருக்கின்றது. மற்றொரு நிலையில், காரியமா யிருக்கின்றது. காரியமில்லாமல் காரணங் காரணமாயிருத்தல் செல்லாது; காரணமில்லாமல் காரியமும் காரியமாயிருத்தல் செல்லாது. நிர்க்குண நிலையில், கடவுள் ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை; ஸகுணநிலையாகிய

ஜோதி நிலையில், பிரபஞ்சமென்று சொல்லப்படுகின்ற நாமரூபங்களாக விரிந்து, செய்யப்படுவன வெல்லாம் அவரே செய்கின்றார். வஸ்து நாமரூபங்களை யபேட்சித்துக் காரணமெனப்படும் தம்மிற்றாமே, கடவுள் ஸர்வ வியாபகராய்ப் பூரணவஸ்துவா யிருக்கின்றார்; அஃதாவது உள்ளபடியே யிருக்கின்றார். ஆதலால் சந்தேகங்களையெல்லா மொழித்து அவரிடத்தே உபசாந்தியடையுங்கள். ஓம்சாந்தி—ப்ரசாந்தி யுங்கெட்கெல்லாம் பவிக்கக் கடவது.

காமக் கள்வர்

காமமாவது உதிரப்பெருக்கால் ஆண் பெண் என்னும் இருபாற் சீவராசிகளுக்கும் உண்டாகும் பசிபோன்ற ஓர் உபாதை. இந்த உபாதி உதிரப்பெருக்கால் இந்திரிய வலிமைபெற்ற எறும்பு முதல் யானை யீறாகவுள்ள சீவராசிகளில் ஒன்றையேனும் விட்டதில்லை. காமமானது பசியைப்போலும் மாறிமாறி உதிக்கத்தக்க உபாதியேயாயினும், இதனைத் தணிக்கும் மார்க்கம் பசியைத் தணிக்கும் மார்க்கத்திற்கு வியதிரேகமானதே. எங்ஙனமெனின், பசியைத் தணிப்பார் பிறபொருளை உட்கொள்ளுதலாலும், காமத்தைத் தணிப்பார் உள்ளபொருளைப் புறத்திற் போக்குகலாலுமென்க. ஆகலால், இக்காம உபாதியைப் பசியோடு ஒப்பிடுவதைக் காட்டிலும், மல உபாதி சலஉபாதிகளோடு ஒப்பிடுவதே தக்கது. இந்தப் பசிநோய் காமநோய் என்னப்பட்ட உபாதிகள் எவ்வகைப்பட்ட சீவராசிகளுக்கும் பொதுவாக விருப்பினும், அவ்வச் சீவராசிகள் இவற்றைக்கழிக்கும் மார்க்க விசேஷத்தை நோக்கிப் பேரறிவுடைய சீவராசிகளென்றும், சிற்றறிவுடைய சீவராசிகளென்றும், அல்லது பகுத்தறிவுடைய சீவராசிகளென்றும், பகுத்தறிவில்லாச் சீவராசிகளென்றும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விருவகைச் சீவராசிகளுள் பேரறிவுடைய அல்லது அறிவிற் சிறந்த சீவராசிகளாவார் மனிதர். மனிதர் ஒழிந்த ஏனைய சீவராசிகளெல்லாம் மனிதரோடு ஒப்பிடுங்கால் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையனவேயாம்; எங்ஙனமெனின், சிற்றறிவுடைய சீவராசிகள பசியுள்ளபோது தம்மைபொத்த சீவராசிகளைக் கொன்றுதின்றும், தம்மைபொத்த சீவராசிகளுடையதைப் பறித்துத் தின்றும் வயிறு வளர்ப்பதுமல்லாமல், காமமுள்ள

பேசீது தம்மோடொத்த சீவராசிகளுக்குரிய பெண்ணோடு ஆணும், ஆணோடு பெண்ணும் புணர்ந்து தத்தமக்குற்ற காமத்தைத் தணிக்கின்றமையா லென்க. அறிவிற் சிறந்த மனிதரோ இங்ஙனமன்று. தங்களுக்குரிய பொருளைத்தின்று பசிதணிந்தும், தங்களுக்குரிய பெண்பாலாகிய மனைவியரோடுகூடிக் காமந்தணிந்தும் பரதுக்க துக்கராய் இனிது வாழ்கின்றார்கள். இந்த அரும் பெருஞ் செய்கையுடைமையாலேயே மனிதர்கள் அறிவிற் சிறந்த சீவராசிகளென்றும், இவை இல்லாமையினாலேயே ஏனைய சீவராசிகள் அறிவிற்சிறிய சீவராசிகளென்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

மனிதன் அறிவிற்சிறந்த சீவராசிகளாகிய மக்கட் பிறப்பில் ஒருவனாகவிருந்தும், வனம் வனாந்தரங்களில் வசிக்கும் கல்வியறிவொழுக்கங்கள் ஒரு சிறிதுமில்லாத வேடர்வில்லி நாமாமிச பக்ஷிணிகளைப் போலாது, கல்வியாலும் குலத்தாலும் உயர்வாலும் ஒழுக்கத்தாலும் சீராலும் செல்வத்தாலும் சிறப்பாலும் நீதியாலும் நிகரற்ற நன்னாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்தும், ஒருவாறு கல்வியும் அதற்குத்தக்க கேள்வியும் உடையவனாயிருந்தும், நீதிநெறி ஒழுக்கங்களாவன இன்ன இன்னவெனத் தெரிந்திருந்தும், குற்றம் இவை, குணம்இவை எனப் பத்திரிகை முகத்தாலும் பிரசங்க வாயிலாலும் பிறவாற்றாலும் போதிக்கவல்ல போதகாசிரியன் நானேயென்ப் பசையில்லாப் பட்டைநாமந் தாங்கினவனாக விருந்தும், பாதார கமனம் செய்வானானால் இவன் மனிதப்பிறப்பு என்னாம்? கல்வி என்னவாம்? கேள்வி என்னவாம்? ஆசிரியத்தன்மை என்னவாம்? விசாரணை என்னவாம்? இக்காமத்தால் பலர் அழிந்தாராக நாம் கேள்விப்படவில்லையோ?

“அந்தர முற்றா னகலிகை பொற்பா லழிவுற்றான்
இந்திர னைப்பா ரெத்தனை யோர்கா மிழிவுற்றார்
செந்தரு வொப்பா ரெத்தனை பேர்கின் திருவுண்பார்
மந்திர மற்று யுற்ற துரைத்தாய் மதியற்றாய்.”

என்று விலாசவதி முஞ்ஞாஜனுக்குப் போதிக்கவில்லையோ? அன்றியும்,

காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும்
கெடுக்கவந்த களங்கமன்றிக்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும்
புகட்டிவைக்கும் கடாரமற்றும்

காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல்
வழியடைக்குங் கபாடமென்றும்
காமமே யனைவரையும் பகையாக்கிக்
கழுத்தரிக்கும் கத்திதானே"

என்றதனால், காமம் என்னென்ன கஷ்டங்களை உண்டுபண்ணும் என்பதை நாம் அறிகின்றோம். இவையெல்லா முணர்ந்தும் தன் மானம் பிறமான மென்பதில்லாத நாய் முதலிய மிருகங்களைப் போலக் கண்டகண்ட பெண்பாலைக் கற்பழித்துத் திரியும் காமப் பேய்களே காமக்கள்வராவர்.

ஒருவன் தான் வருந்தித் தேடியபொருளை உண்பானாயின், அவன் கள்வனல்லன்; பிறர் தேடியபொருளை அவர் காணாவிடத்துக் கவர்வானாயின், அவன் கள்வனேயாவன். இதுபோல, ஒருவன் தனக்குற்ற காமத்தைத் தனக்குரியாள்பால் தணித்துக் கொள்வானாயின், அவன் காமக்கள்வனல்லன்; பிறனுக்குரிய மனையாளிடத்துத் தனக்குற்ற காமத்தை அவனறியாவிடத்துத் தணித்துக் கொள்வானேல், அவன் காமக்கள்வனாவான். இத்தகைய காமக்கள்வர் மிருகாதிகளினும் கடையாயவரே. எப்படியெனில் மிருகாதிகளுக்குத் தன்மானம் பிறமானமென்பதில்லை. மிருகாதிகளுள் ஒன்றற்குரியவற்றோடு ஒன்று செல்லும். தாய் தமக்கை யென்னும் பேதம் அவைகளுக்குக் கிடையவே கிடையாது. இக் காமக் கள்வனோ தன் தாயோடேனும், தமக்கையோடேனும், மனைவியோடேனும் பிறனொருவன் செல்லச் சகியான்; இங்ஙனம் சகிக்கலாற்றாத இவன் தன் மனம்போல் பிறர் மனமுமிருக்குமென வெண்ணாதது என்ன பேதமை? "பிறர் மனைவியரைப் பெற்றதாயெனவும், பிறர் பொருள் எட்டியேயெனவும், பிறர் வசை யுணர்த்தல் பெருமை யன்றெனவும், பிறர்துயர் தன் துயரெனவும்" கருதும் குணமல்லவோ மானுஷீகம். தம் மனைவியரோடு வேறொரு ஆண்பிள்ளைபேசவும் மனம் சகிக்காத இக்காமக் கள்வராகிய துன்மார்க்கர், பிறன் தன் மனையாட்டியைக் கற்பழிக்கக்கண்ட கணவன் மனம் என்னவாகப் புழுங்குமென யோசியாதது என்ன மூடம்? பிறர் மனை விரும்பாமையே நீதிக்கெல்லாம் மேலான நீதியெனத் திருவள்ளுவர் முதலிய நீதிமான்கள் கூறியுள்ளதைக் கண்ணிருந்தும், பழி பகை அச்சங்களைப் பாராமல் காமாந்தகாரக் கள்ளுண்டு, தள்ளுண்டு, கண்டார் சீசீயென்று

வெறுக்க உடம்பெடுப்பது என்ன சன்மம்? இவர்களை உலகத்தில் சற்சனர் நேசிப்பார்களோ? இவர்களுக்குக் கடவுள் கிருபைதான் செய்வரோ!

D. B. V. சேஷகிரி ராவ்.

பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம்.

அங்கம்—1.

காட்சி—1

இடம்:—மந்திராலோசனை மண்டபம்.
தசரதர் பிரவேசிக்கின்றார்.

[சேவகர்கள் இருமருங்குமிருந்து கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.]

தசரதர்:—சேவகா! சுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகட்கும் நமது குரு வசிஷ்ட முனிவருக்கும் மகாராஜா மந்திராலோசனை மண்டபம் வந்திருப்பதாகக் கூறி யழைத்துவா—

சேவகன்:—இதோ போய் வருகின்றேன்.

(போகிறான்.)

தசரதர்:—(தமக்குள்) இராமன் மகாபுத்திசாலி, பூமியைவகிக்கும் பொறுமையுடையவன். அவன் இந்த அயோத்திக்கு அரசனாக வேண்டியது அவசியமே. ஏனெனின் "விளையும் பயிர் முளையிற்றானே தெரியும்" என்கிறபடி இவன், இளம் பிராயத்திலேயே குடிகள் விஷயத்தில் அன்புகாட்டி

"எதிர்வருமவர்களை யெமையுடை யிறைவன்
முதிர்தரு கருணையின் முகமல ரொளிரா
எதுவினை யிடரிலை யினிதினு மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர்கொ லெனவே"

என்று வினவி யுபசரித்ததாகப் புகழப்பட் டிருத்தலினென்க. ஆதலால் இவன்,

"குடிதளர் வுற்றகாலைக் கொள்பொரு ளாறிலொன்றும்
விடுவது செய்துதங்கள் விழுகுறை முறைசொல் வார்க்குத்
தடையறக் காட்சி நல்கித் தண்ணிய வின்சொற் காட்டி
வடுவற விடித்துச் சொல்வார் வன்மொழி" பொறுக்கும்

ஆறறவுள்ளவனென்பதிற் பிணக்கில்லை. என் மனம் இதை இவ்வாறு நிச்சயிக்கின்றது! மந்திரிகளும் குலகுருவும் வரட்டும். கேட்கின்றேன். இராமனைத் தனக்கு அரசனாக வடைவதற்கு இந்த அயோத்தி உண்மையில் பெருந் தவமே செய்திருத்தல் வேண்டும். பரந்தாமா! பக்தவத்ஸலா! நித்திய கல்யாண குணசீலா! நிரஞ்சனா! உனது கருணையால் இந்தப் புவியை இதுவரையில் முறை பிறழாது அரசுசெய்து வந்தனன். இனி என்னை உன்னுடைய திருவடித் தியானத்திலிருக்கப் பணித்து என்றென்றும் அழியாத இன்ப நிலையையடையத் திருவருள் புரியவேண்டும். எங்கும் நிறைந்த ஏக நாயகனே!

ஸ்தோத்திரம்-விருத்தம்.

விடைக்குல மேழடர்த்த விண்ணவா விறல்சே சைந்து
படைக்கலம் பண்பினைநோம் பரஞ்சுடர்ப் பொருளேமாறுக்
கொடைக்குல வள்ளால்என்றன் குறையற வினிதுகாப்பாய்
அடைக்கலம்புகுந்தேனின்பொ னம்புயத்துணைத் தாட்கம்மா

வஸிஷ்டர் பிரவேசிக்கின்றார்.

தசரதர் எதிர்சென்று
வணங்கி வரவேற்கிறார்.

தச:—அடியேன் வந்தன மளிக்கின்றேன்! வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! ஆசனத்தமர்ந்தருள்வீராக.

வசிஷ்:—கல்யாண்! கல்யாண்!

(ஆசனத் தமர்கிறார்.)

சுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

மந்திரிகள்:—(வசிஷ்டரைநோக்கி) சுவாமி! வந்தனம்

(வந்தனம் செய்கிறார்கள்.)

வசி:—மங்கள முண்டாகக்கடவது!

சுமந்திரர்:—(அரசனைப்பார்த்து) பிரபுவே! வந்தனம் செய்கின்றோம்.

(தசரதர் தலையசைத்து
வரவேற்கிறார்.

தச:—வீற்றிருக்கலாம்.

(மந்திரிகள் ஆசனத்தமர்
கின்றனர்).

(சபையை நோக்கி) என் உணர்வை யொத்த உத்தமர்களே! இந்தஸூர்ய குலத்தில் தோன்றிய மநு முதலிய ஆன்றோர்கள் அரசாட்சி செய்துவந்ததுபோலவே, இந்த அயோத்தியிலிருந்து அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் இந்தப் பூமண்டலத்தை நடுநிலைமை தவறாமல் நான் ஆண்டுவந்தேன். இப்போது என் உள்ளம் மறுமைப் பயனைத் தேடுவதில் நாடியிருக்கின்றது. இனி இந்தப் பூபாரந் தாங்க வல்லமை சிறிது மில்லேன். ஞான சிகாமணிகளே! வருவதறிந்து கூறும் மதியூகிகளே! நீதி தவறாத நிலையினின்று மூன்று காலங்களையு முணர்ந்து தக்கவாறு யுக்தி சொல்லும் தைரிய தீரர்களே! இந்த மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் ஏற்பட்ட பகைவர்களையொழித்து, பெருங்கீர்த்தியொடு அரசு புரிந்த நான், இன்னும், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் பகைவர்களுக்குள்ளாகி ஒதுங்கி யிருந்து வாழப் பொறுப்பனே? மனமென்னும் அறிவிலி ஏறிச் செலுத்தும் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வெல்லுவது அரியதாமோ?

குருநாதரே! இஃதிருக்கட்டும்; மாய்வதன்முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை, ஆய்வின்றிச் செய்தலல்லவா ஆண்மை. பெறுதற்கரிய செல்வமாகிய மறுமைச் செல்வத்தை யடைய முயல்வதன்றோ அறிவுடைய மாந்தர்க்கழகு! அந்த மறுமைச் செல்வங் கைவரப்பெற்றவர்யாவர்? போர்க்களத்தில் அஞ்சாமல் நின்று அமர்புரிந்து உயிர்துறந்தவர்களும், உண்மை ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்களும், செல்வமானது இந்த மண்ணுலகத்திற்கே யன்றி மறுமைக்கில்லையென்று கருதிவிட்டவர்களும் ஆகிய இவர்களே யன்றோ? (என் ஐயனே) இந்த உலகத்தில் எப்போது பிறந்தோமோ அப்போது இறப்பதும் உண்மையல்லவோ? இதனை மறப்பதுபோல் மாந்தர்க்குக் கேடுதருவது முண்டோ? என்குல தெய்வமே! துறவறமென்னும் புணையைக் கைக்கொண்டாலல்லது பிறவி யென்னும் பேராழி கடக்க வழியுண்டோ? காமாதி யுட்பகைகளை வென்று துறவென்னும் தனியரசாட்சியிற் சென்று நிலைத்த மனமானது இந்த அரசுரிமையை இனியது என்று கருதுமோ?

(வரும்) (சற்றுமௌனம்.)

வாகவி - திரு - அ. சுப்ரமண்ய பாரதியார்.

குதூகல வர்த்தனி.

முதலாம் அங்கம்.

[பிரதேசம்-நாராணசாஸ்திரியார்வீடு. நாராயணசாஸ்திரியார் உட்கார்ந்து வாசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அவர் சிநேகிதராகிய சங்கரபூஷணராயர் பிரவேசிக்கின்றார்].

நாராணசாஸ்திரியார்:—

"கோவிபர் நெறியை மாயவனழிக்ககொ
டுமையோ அல்லதுவேய்வனத்து
மேவியமகளிர் கற்பினையீசன்விலக்கிய
தீமையோ யன்றோ
தேவியரென்ன அவர் கைமங்கல நாண்
திருவுறப் பூண்டெழுதாத
ஓவியர்நிகர்த்த வேசையர் நிறையை
உலகினர் தினமழிப்பதுவே".

(என்றுபாடி முடித்தவுடன் சங்கரபூஷணராயர் பிரவேசிப்பதைப் பார்த்து)

நாராயண:—ராயரவர்களே! வரவேண்டும், வரவேண்டும். தாங்களென்ன எழெட்டுநாளாக இந்தப்பக்கம் திரும்பவில்லையே!

சங்கரபூஷணராயர்:-நான் ஊரிலிருந்தால் வராமலிருப்பேனா? திடீரென்று என் மாமனாரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது; என்னைத் தக்ஷணமே புறப்பட்டுவரும்படி எழுதியிருந்தார். தங்களோடு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப்போனவுடனே அதை என் கையில் கொடுத்தார்கள். அஃதென்ன வெள்ளிக்கிழமையா? (யோசித்து) ஆமாய், வெள்ளிக்ழமை சாயங்காலமே புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன். நேற்று ராத்திரிதான் வந்தேன். இதோ இன்றுகாலை உங்களிடம் வந்தேன்.

நாராயண:-சரி, அங்கே எல்லாரும் க்ஷேமந்தானா? அவ்வளவு அவசரமாய்ப் போனதென்ன? இத்தனை நாள்கழித்து வந்ததென்ன?

சங்கரபூஷண:-என் மச்சினிக்குக் கலியாணம் பண்ண ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். வரனைப் பார்க்கவும், கலியாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவும் வேண்டி என்னை வரும்படி யெழுதினாராம்.

(வரும்.)

சோக்கலிங்கம் பிள்ளை, சென்னை.